

byli stěžovatelé uznáni vinnými přečiny dle Šu 11 čís. 4 a dle Šu 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečnost rozsudku podle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř. spatřuje jak zmateční stížnost Karla H., tak i Emila F-a v tom, že rozsudek nesprávně použil zákona, řeší otázku, zda jednání obžalovaných stěžovatelů zakládá skutkovou podstatu přečinu předražování podle Šu 7 (3), pokud se týče přečinu řetězového obchodu podle Šu 11 čís. 4 citovaného zákona. Vývody stěžovatelů lze shrnouti ve tvrzení, že těchto ustanovení nelze na jejich jednání proto použít, že předmět potřeby, dříví, jež bylo předmětem jejich jednání, bylo určeno pro vývoz, a že trestní předpisy o předražování v širším smyslu nevztahují se na zboží vývozní. Naproti tomu rozsudek, jak se zdá z jeho důvodů, jest na právním stanovisku, že »při vývozních obchodech lze uznati za normální oběh zboží pouze ten postup, když vyváží buď sám výrobce«, nebo když »vyváží velkoobchodník, který zboží nakupuje přímo od výrobce, odůvodňuje toto stanovisko tím, že jinak mohl by každý tvrditi, že obchodoval zbožím« pro vývoz určeným, čímž by řádná kontrola způsobu obchodování byla vyloučena. Ani právnímu stanovisku stěžovatelů, ani stanovisku rozsudku nelze plně přisvědčiti. Názoru stěžovatelů možno přisvědčiti jen potud, že řetězový obchod a pletichy, jakož i předražování, spáchané obchodováním se zbožím vývozním nepodléhají ustanovení zákona o válečné lichvě, ale s tím obmezením, že nelze toto pravidlo uznati za všeobecné, názoru rozsudku přisvědčiti lze potud, že zboží vývozní samo o sobě nevylučuje stíhání pro tyto trestné činy. K správnému vyřešení otázky jest třeba uvědomiti si účel, za jakým předpisy lichevního zákona byly vydány. Jest jistě nepochybné, že účelem lichevního zákona bylo, zajistiti náležité zásobování obyvatelstva t u z e m s k é h o předměty potřeby za přiměřené ceny. Proto dlužno trvati na stanovisku, že řetězový obchod, pletichy, jakož i předražování, spáchané obchodováním se zbožím vývozním, podléhají ustanovení zákona lichvě jen tenkrát, vezjdou-li z nich na zdejším území nepříznivé účinky pro spotřebitele, jimž chce zákon o lichvě zabrániti, t. j. mají-li obchody takové škodlivý vliv na zásobování obyvatelstva v zemi ať již ve směru, že mu odnímají předměty potřeby, nebo, že oběh jejich zdržují nebo cenu zdražují. Touto, pro posouzení jednání obžalovaných rozhodnou okolností se rozsudek v důsledku svého mylného právního názoru vůbec nezabýval, ba, tento mylný právní názor byl, jak se zdá, příčinou, proč rozsudek trpí vytýkanou mu stěžovateli nejasností, neúplností, pokud se týče vnitřním odporem.

. Čís. 1129.

Zločinná kvalifikace dle Šu 176 písm. b) tr. zák. platí i ohledně spolumínníka, jenž byl ku poškozenému v téměř služebním poměru jako přímý pachatel.

(Rozh. ze dne 22. února 1923, Kr I 1353/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavě ze dne 4. října 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu krádeže dle §§ 5, 171, 173, 174 II. a), c), 179 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Kdyby se i kvalifikace dle §u 174 II. c) tr. zák. k dobru obžalovaného vyloučila, nepozbyl by čin obžalovaného povahy zločinné; zůstávajíť přes to ještě dvě kvalifikace dle §§ 173 a 179 tr. zák., jichž opodstatněnost zmateční stížnost ani nepopírá a z nichž každá o sobě činí jednání obžalovaného zločinným. K tomu přistupuje, že nalézací soud opomenul přičísti obžalovanému k tíži kvalifikaci dle §u 176 II. b) tr. zák., pokud se týče c) tr. zák. Předpis §u 177 tr. zák. vyslovuje arcí zásadu, že v těch případech, v kterých se krádež dle §u 176 tr. zák. kvalifikuje jako zločin jen dle osobních poměrů pachatelových, nezakládá ani spoluvina ani účastenství na takové krádeži zločinu. Než zásada tato může dojíti k platnosti jen tenkrát, není-li spoluvinník neb účastník k okradenému v témže poměru jako pachatel krádeže. Neboť v §u 5 tr. zák. jsou spoluvina a účastenství na roveň kladeny bezprostřednímu pachatelství krádeže a nemůže býti proto pochybnosti o tom, že se ustanovení §u 176 tr. zák. vztahuje jak na přímého pachatele, tak i na spoluvinníka a účastníka, takže, súčastní-li se osoba, jsoucí v témž služebním poměru, jako přímý pachatel, na krádeži, spáchané na zaměstnavateli, způsobem, naznačeným v §u 5 tr. zák., dopouští se za všech okolností zločinu. Opačný náhled vedl by k té nesrovnalosti, že stěžovatel podléhal by §u 176 II. b), pokud se týče c) tr. zák. jen tenkrát, kdyby svého zaměstnavatele, byl sám okradl, nikoli však tenkrát, kdyby byl tak učinil prostřednictvím osoby třetí. Dle toho měl stěžovatel při správném použití zákona býti uznán vinným též spoluvinou (§ 5 tr. zák.) na krádeži dle §u 176 II. b), pokud se týče c) tr. zák. Z toho plyne, že stěžovateli nestala se pochybením z části výrokem soudu ve skutečnosti žádná újma, důsledkem čehož nemá důvodu ku stížnosti.

Čís. 1130.

Vybízení ku společenskému bojkotu vojínů (určité národnosti) spadá pod skutkovou podstatu §u 305 tr. zák.

(Rozh. ze dne 22. února 1923, Kr II 896/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 13. října 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem §u 305 tr. zák. — mimo jiné z těchto